

Україна - 2002 третя частина

Що за Дар! (частина III)

Закінчення

Розповідь Олени і д-ра Михайла Рожелюків.

Що за безцінний дар подарувала ТИ нам, Матінко Маріє! Хто ж би міг собі уявити всі ті чуда, які ми бачили як наслідок Твого поцілунку протягом нашої подорожі по Україні, подорожі, яку організувала Ти сама на прославу Твого Сина Ісуса Христа. Дякуємо Тобі за цю незабутню подорож, подорож любові, де діти Твої спішили відчути Твій поцілунок. Так, дорога Мати Маріє, Твій поцілунок подорожує світом і знову, і знову спрощуються Твої слова: «Через Мій поцілунок, Мій Син Ісус буде творити безліч чудес по світу. Роздавайте ці медалики ...» Як завжди, Твої слова правдиві.

Ось наша спроба, дорогий читачу, поділитись із тобою деякими нашими переживаннями з цієї подорожі по Україні в жовтні, 2002-го року. Хвала Господу!

Фото: Типічна/придорожна каплиця Матері Божої на Україні.
Села змагаються одні з одними, хто збудує гарнішу.

День восьмий - монастир оо. Студитів

Тому, що Владика Мудрий сьогодні вранці мав від'їздити на тиждень до Польщі, він відправляв св. Літургію о 4:30 рано. Йому було дуже приємно, що ми потрудилися бути присутніми, хоча ми вже попереднього вечора з ним попрощалися. Після Служби Божої й сніданку, Владика ще раз повторив, що його дім відкритий для нашої диспозиції так довго, як довго ми перебуватимемо в його єпархії. Ми ще раз попрощалися і Владика від'їхав.

Після обіду в єпископській резиденції, ми поїхали на наступний наш виступ. Цього дня, дорога провадила нас до монастиря оо. Студитів в селі Колодіївка, біля Тернополя. Сьогоднішній наш візит був виключно для монахів і для монахинь з недалекого жіночого монастиря. З їх ігуменом, отцем Григорієм Планчаком, ми вже запізналися кілька місяців раніше в монастирі оо. Студитів недалеко міста Оранжвіл в Канаді. Це о. Григорій нас запросив відвідати монастир в Колодіївці.

Нас запровадили до монастирської каплички, де ми з монахами й монахинями співали Ісусову молитву. І знову, як кілька днів раніше в семінарії, хоральний спів зачаровував нас своєю красою. Нам здавалося, що ми в небі. Після молитви, ми, як звичайно, розказували про події в Гарабандалі і про нашу причетність до них. Тоді нас попросили помолитися окремо над кожним з присутніх, при помочі наших медаликів, цілованих Матір'ю Божою. В часі молитви, сестричка за сестричкою, монах за монахом, кожен легенько падав на землю, спочиваючи в Святому Дусі. На обличчі в кожного - блаженний мир.

Вже було пізно, коли ми закінчили (чи так нам здавалося). Нас чекала ще 2 -3 годинна подорож непозначеними, неосвітленими й часто непокритими польовими дорогами назад в Івано-Франківськ. Коли ми вже мали відходити, один із монахів попросив нас, чи не могли б ми ще помолитися над двома жінками в особливій потребі, які щойно прийшли. Як нам було відмовлятись? Ми й не догадувались, що нас чекає.

Монах привів до розмовниці одну із жінок. Тоді до нас долучилися ще два священики. Коли ми витягли наші медалики, щоби помолитися з жінкою, раптом з неї вибух несамовитий рик! Нею почало шалено тріпати й викручувати в неможливий спосіб. Нелюдські голоси виходили з неї - не чоловічі й не жіночі, але такі погані й страшні, що ми, пригадуючи собі їх, дякуємо Богові, що дав нам силу витривати цю боротьбу. Три священики і я (Михайло) мусіли жінку з усіх наших сил фізично стримувати. В той час, коли Олена без перестанку скроплювала нас усіх і всю кімнату свяченою водою, ввесь час повторяючи молитву захисту папи Льва XIII-го, монахи проказували молитву екзорцизму над жінкою а я вживав свій медалик і наше розг'яття в якому вбудований кусочек Животворящого Хреста. Навіжена скалила зуби, кпила й сміялася з нас плювала мені в лиці, кидала прокльони, навіть фізично піднесла мене вгору, якби я не важив більше як пір'ячко. Але Господь Бог дав нам силу перемогти. Все це ми побороли. Жінка навіть намагалася нас брехнею збити з пантелику але це їй не вдалося. Молитви продовжувались до пізної ночі. Вкінці, після довгої боротьби, жінка втихомирилася й повернулася до нормального стану. Вона повернулася до Ісуса, просила Його прощення, тоді висповідалася й запричастилася.

Ми думали, що це вже все, але ми гірко помилялися. Коли священики впровадили другу жінку, все почалося наново від початку. Повторилися ті самі жахливі сцени. І, як було з першою жінкою, треба було повної години духовної боротьби, щоби побороти напасника. Коли все закінчилося, ми всі були промоклі - як від свяченої води так і від молитовної купелі, і від власного поту також.

Ми були цілком виснажені. Була вже пізна ніч. Нас чекала ще довга дорога. Прощаючись із всіма, Олена, все ще тримаючи в руці медалик, обняла одну молоду жінку. Як тільки медалик її діткнувся, нею почало кидати й трясти на всі боки. І знову вертаємося до розмовниці зі священиками на третій одногодинний поєдинок. Як і попередні дві жінки, так і ця накінець заспокоїлась і, замість вибухів блюзірства, змогла із радістю на обличчі повторити, - "Ісусе, люблю Тебе."

Після таких страшних кількох годин, ми нарешті пустилися в дорогуколо 2-ої год. ночі. Перед від'їздом один із священиків поблагословив нас і нашу автомашину і докладно скропив всіх і все свяченою водою. Наш бідний шофер, який все чув з сусідної кімнати, боявся навіть сумку свою забрати, бо якось залишив був її у монастирській розмовниці, де все це страхіття відбувалося.

Отак, не випивши навіть скляночки води на дорогу, вирушили ми назад в Івано-Франківськ. Дорога мала тривати дві години (розуміється, бо дорога туди тривала стільки ж). Однаке, ми з попередного досвіду повинні були вже знати, що нам треба було розраховувати на щось такого, що можна тільки назвати словом "помста". І вона з'явилася в формі не-існуючих дорожковазів і написів. Іншими словами, ми заблудили. Сільські дороги тут ніколи не освітлені. Назв вони не мають. Вкінці, ми так втомилися і змерзли, що мусіли з'їхати з дороги на бік і бодай на пів години переспатися, бо наш шофер вже даліше їхати не міг.

Приблукали ми до Івано-Франківська й до владичої резиденції щойно около восьмої години вранці наступного дня. Була неділя. По полуночі того ж дня нас сподівалися в Гошеві. Виснажені пережитим ми впали на ліжко й заснули. Спали аж чотири години. В полуночі ми вже приготовлялися до подорожі в Гошів.

День дев'ятий - Чудеса в Гошеві

Гошів, - це невелике село, віддалене від Івано-Франківська на околі 1 1/2 год. їзди машиною. Біля села - доволі велика обитель, де міститься старий василіянський монастир і чудова церква присвячена Матері Божій. Церква стоїть на вершку високої гори, яка носить назву "Ясна Гора". У церкві, за головним престолом висить прегарна чудотворна ікона Богородиці. В часах другої Світової Війни, коли вже було ясно, що комуністи переберуть владу над Західною Україною, монахи втекли з монастиря, забираючи зі собою ікону. Коли Україна вже стала незалежною, монастир і всю обитель повернено католицькій Церкві й монахам Василіянам. Але оригінальної ікони Гошівської Богоматері ще не віднайдено. На її місці висить копія, а в 2001-му році, відвідаючи Україну, Папа Іван-Павло II привіз до Гошева подарунок: ще одну чудову копію тієї ж ікони. Тепер обидві ікони повіщені в храмі - одна за престолом, друга - спущена із бані на ланцюгах, висить над тетраподом. Тепер Гошів знову, як і раніше, став великим паломницьким центром. Кожної неділі й свята люди приходять сюди масово до Матінки Божої, а Вона щедро обдаровує їх своїми чудесами. А сьогодні запросили сюди нас, щоби говорити до її дітей й помолитися з ними.

Фото: Гошів, обитель та ікони.

Вирушили ми до Гошева около 3-ої год. по півдні. Коли ми приїхали, нам сказали, що там від самого ранку ішов дощ. Як тільки ми приїхали, дощ зупинився.

Людей було тисячі. Ми не могли навіть в'їхати машиною до обителі бо, де не глянеш, там були маси й маси народу. Коло головних воріт зустрів нас отець Касько із Радчі й провів нас довгою, крутою доріжкою, крізь натовп, аж на вершок гори, де за церквою стояв під дашком надвірний престол. Там нас представили отцю ігумену й другим священикам і монахам. Отці розповіли нам, що того дня на св. Літургіях причащалося 15,000 осіб. Базуючись на цьому, вони обрахували, що присутніх тут було найменше 20,000 людей, тобто найбільше число прочан в історії Гошева

Фото: частина 20-и тисяч людей в Гошеві.

Програма почалася о год. 5-ій молитвою на вервиці. На жаль, як не старалися бідні монахи, мікрофони й голосники таки не схотіли працювати. Це також означало, що говорити ми тут не зможемо. Рівночасно, коли люди усвідомили собі, де миходимося, вся товпа величезною хвилею рушила в нашу сторону. Уявіть собі, куди не глянеш, море людей, усі товпляться, штовхаються, топчуть один одного і ця неспинна потуга, з усією нестримною силою суне на вас. Застрашаюче видовище. Збагнувш ситуацію, ми з отцями вирішили, що найкраще буде відразу почати з почитанням медаликів. Тому, що тут на горі неможливо було й ворухнутися, ми вирішили повернутися назад до в'їзної доріжки. З'явилося кілька кремезних чоловіків, які стримували товпу й промошували нам дорогу на низ. Там, біля статуї Матері Божої, ми з Оленою стали обабіч доріжки, а наші охоронці поділили наступаючу товпу на дві течії - одну до мене, другу до Олени. Проходячи попри нас, люди могли, поцілувавши наші медалики, швидко й легко пройти до своїх машин чи автобусів. Цей план показався найкращим. Була уже шоста година вечора.

Як і перед тим в Івано-Франківській катедрі, щоби успішно втримати якийнебудь порядок, треба було постійно пригадувати людям прооказувати безупинно вервицю. Інакше, наплив людей ставав небезпечною навалою.

Підійшла до мене (Михайла) молода жінка. Як тільки наблизилась до медалика з поцілунком Богородиці, вона раптом почала верещати, копати, вивертатися тілом на всі боки. До сьогодні запам'яталися в моїх уях оті жахливі звуки. В одну мить, усі люди від нас відступили. Вони, в переляку, приглядалися із "безпечної" віддалі. Я закликав їх безперестанно молитися вервицю. Біля мене стояв отець ігумен і прочитував молитви екзорцизму. Накінець, після довгої молитової боротьби, і молитов усіх присутніх, ми всі стали свідками великого чуда перемоги в Ім'я Ісуса Христа. Жінка навернулася, душою й тілом до Господа Бога. Отець ігумен заявив, що того дня він побачив чудо. Він уже віддавна знає цю жінку й цілу її родину. Він пізніше написав статтю до місцевої католицької газети, описуючи події з того дня в Гошеві, чуда, які він бачив, включно із цим чудом навернення одержимої, як також деякі інші чудесні оздоровлення, про які ми й не знали.

Люди дальше один за одним підходили до молитви. Кожен мав нагоду поцілувати медалик. Вкінці, коли вже юрба розійшлася, отці монахи хотіли запросити нас до своєї трапезної на вечерю. Я (Олена)

відповідаючи їм, розказала про наші пригоди з минулого вечора, через що ми сьогодні не змогли бути ще на недільній св. Літургії. Отці зараз же запровадили нас до вже опорожнілого храму, одягнулися в ризи й почали відправляти св. Літургію в нашому наміренні. Я глянула на годинник: була 8:30 год. вечора. Як же це можливе?!! Лишень два дні тому, нам забрало майже до півночі, щоби помолитися з 1500 людьми. А це було двадцять тисяч! Навіть, коли б ми бачили одну особу на секунду, ми не могли б закінчити за всього 2 1/2 години! Яке велике чудо! Господь Бог буквально зупинив годинники, затримав хід часу!

Вислухавши Службу Божу й прийнявши святе Причастя, ми почували себе відсвіженими, наш день був завершений. Ми зробили в церкві кілька фотографій а тоді, разом з отцями й монахами пішли до трапезної на пізну вечерю. Після вечери, отці монахи обсипали нас подарунками: іконами Гошівської Богородиці, образочками, книжками й іншими посвяченими речами. Гостинність і щедрість гошівських отців і монахів залишилась назавжди милою згадкою в наших серцях.

Повернулися ми до владичої резиденції втомлені але щасливі. Наступного ранку нас повідомили, що з вчоращного вечора вже було 17 зголосів чудесних оздоровлень. Ах, так, Господь і Матінка Божа були дійсно там з нами всіма.

День десятий - Свідчення оздоровлених

Тому, що так багато було чудесних оздоровлень, отець Зеновій Касько й Богдан Шиптур уважали, що треба зняти на відео свідчення оздоровлених людей. Найнайли вони відеографа, на понеділок вранці в Радчі, а після обіду в Франківській катедрі, щоби фільмувати свідчення. Попросили й нас бути присутніми і ми, хоча з ваганням, погодились. Приїхавши до Радчі, ми сподівалися около 4 до 5 осіб. Яка була несподіванка, коли ми ввійшли до дзвіниці в Радчі й застали каплицю вщерть виповненою людьми, дорослими й дітьми, які були готові дати свідчення про своє оздоровлення! Ми були дуже приємно здивовані. Відеограф, людина не надто віруюча, ставився до всього дуже скептично й часто поглядав на свій годинник. Тоді, отець Зеновій попросив нас помолитися над кількома особами. І знову Святий Дух виявив свою силу, бо люди почали один за одним, і старші і діти, падати на землю, так що вже не було де стати. Такого відеограф ще ніколи в житті не бачив. Тепер він, уже із дійсним зацікавленням почав знімати все, щочув і бачив.

По полудні, Богдан з відеографом від'їхали до катедри в Івано-Франківську, щоби фільмувати свідчення там. Ми мали до них долучитися пізніше. Але перше, отець Касько запросив нас до свого дому, де пані добродійка Галина приготовила для нас прощальний обід. Це був останній день для нас у Франківській області, тому отець ще раз хотів нас огорнути своїми молитвами, обсипати нас подарунками й відправити в дорогу з обіцянкою дальшої молитовної злуки. Який прекрасний, святий священик - а тепер ще й дорогий приятель!

Коли ми приїхали пізніше до катедри, фільмування свідчень уже закінчувалося. Людей тут було ще більше ніж у Радчі. Були разом із своїм синочком і батьки одного з хлопчиків, які вперше почали ходити. На відеофільмі бачимо, як дволітнє хлоп'я злізає з колін матері, бігає, падає, сміється, встає й далі бігає. Ми всі раділи й прославляли Господа Бога з кожним його кроком. На обличчях всіх присутніх було стільки радості й щастя! Всі вони прийняли Божу любов і сцілилися.

Ми зі слезами в очах прощалися з нашими приятелями, з прекрасними, непересічними священиками, яких ми запізнали і з усіма цими людьми, які для нас стали такою милою й невід'ємною частиною нашого життя. Прощали Івано-Франківськ. Наступного дня, ми від'їжджаємо до Львова.

День одинадцятий - Львів

Приїхали ми до Львоваколо полудня. Тут ми попрощали Богдана Шиптура - нашого організатора і шофера. Прощалися зі слізами в очах. За останні десять днів ми з Богданом і його милою дружиною Любою стали близькими друзями.

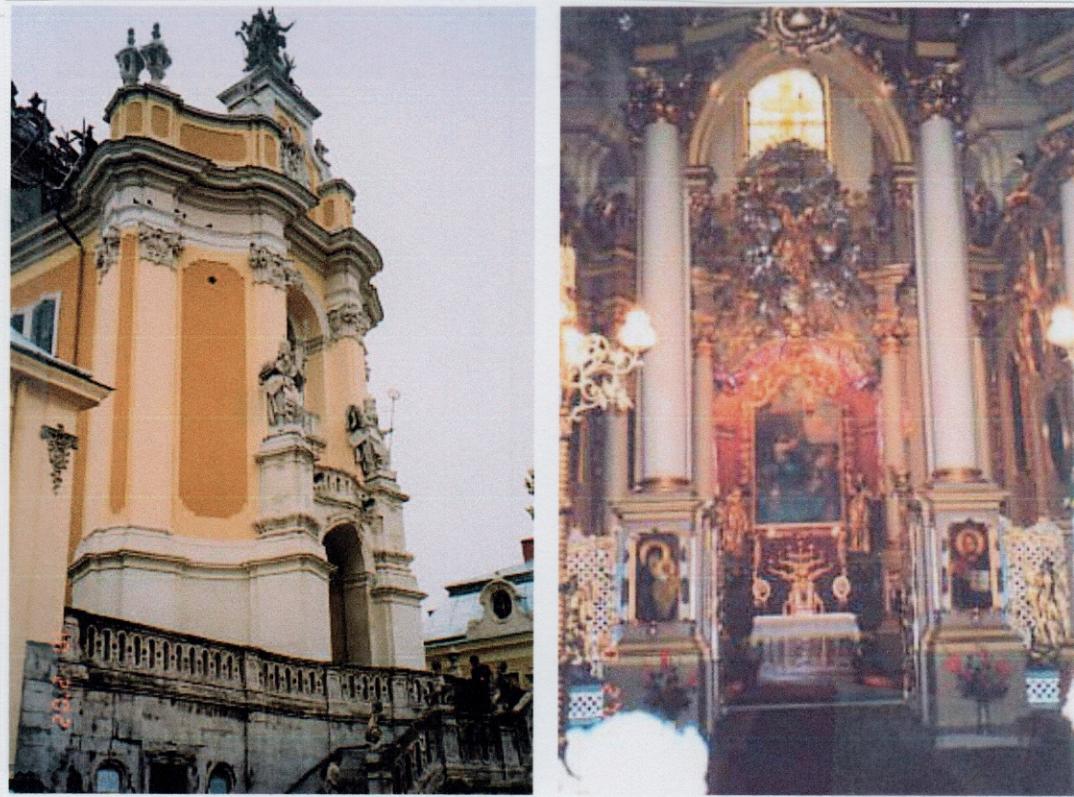
У Львові нами зайнявся Богдан П. Він нас найперше повіз до Собору св. Юра, осідку архиєпископа України, кардинала Любомира Гузара. Кардинал в той час був в Києві, але залишив інструкції отцю настоятелю, щоби з нами провести інтерв'ю і докладно, з розсудливістю, прийняти рішення щодо нас. Тому ми перше зупинилися в епархіяльному "офісі".

Прийшовши туди, Богдан П. представив нас о. мітрату Романові Кравчику, настоятелю собору. Отець привітався з нами й запросив до свого приватного офісу. Там на нас уже чекали ще три священики (один із них - епархіяльний суддя) і один лікар, д-р Дитка - віце-декан медичного факультету Львівського Університету. Д-р Дитка, член ватиканської комісії в справі беатифікації бл. сестри Йосафати. Коротко сказавши, ми находилися перед доволі поважним збором.

Представляючи нас присутнім, о. Кравчик заявив, що про нас мало поінформований і що він не знає, чи зможемо ми виступити в самому соборі а радше в маленькій парафіяльній залі. Собор тепер став паломницьким місцем - туди щойно привезли копію Туринської Плащаниці, яка була виставлена в храмі для почитання вірними. Ми, зі свого боку, не виявляли ніякого протесту: як отець скаже, так ми і зробимо.

Тоді почалося справжнє інтерв'ю. Обличчя наших допитувачів не виявляли жодних емоцій а питання одне за одним сипалися на нас з неймовірною швидкістю. Ми з Оленою відчули, що ми мовби на справжніх допитах. Кожне наше слово, кожен наш жест був докладно провірюваний. Виглядало, що це буде дуже довге пополуднє. Деякі з питань були глибоко-теологічного характеру, на які пересічна особа ледве чи могла б відповісти. Все таки, відповіді на них виходили з наших уст просто й правильно, часто навіть не встигаючи пройти через нашу свідомість.

Так тривало менше ніж дві хвилини, коли, в одну мить, усі наші допитувачі рівночасно сильно захвилювалися. Без жодного попередження, інтерв'ю перервали й сказали нам, що ми таки МУСИМО говорити в самому соборі, а не в якісь залі. Усі вони раділи, як малі хлопчики новим винаходом. Я подивився на Олену а вона на мене ... і до сьогоднішнього дня ми не знаємо, що саме так несподівано змінило їх наставлення до нас. Це було так, ніби хтось нагло включив світло або сплеснув руками. Тепер нас питали, як довго ми будемо у Львові й були дуже розчаровані, коли ми відповіли, що тільки три дні. Отець Кравчик заявив, що ми мусимо конечно вернутися якнайскоріше і то на найменше два тижні і що Київ мусить також бути включений в наступній подорожі. Вони самі подбають, щоби все там зорганізувати. І ще раз - коли ми знову приїдемо?

З ліва: Собор св. Юра у Львові. З права: Головний вівтар в соборі св. Юра.

Отці тоді нас попровадили в собор на коротеньку туру храму. Вони також хотіли нам показати мешкання де перебував святіший отець Папа Іван-Павло II, під час своїх відвідин минулого року, але обмеження часу на це не дозволяло. Натомість, нас попровадили до крипти під головним вівтарем, де поховані митрополит Андрей Шептицький, кардинали Йосиф Сліпий і Мирослав Любачівський - якому ми у 1996-му році вислали були відеокасету про Гарабандал.

При вході до крипти стояла довга черга прочан. Отці повели нас до переду, запровадили нас сходами в низ і закрили за нами вхід. Ми прийшли на приватний візит.

Домовини покійників находяться під долівною крипти. Тільки важкі кам'яні віка, як рельєфні скульптури, зраджують місце поховання. Ми молилися перед гробами покійних архиєреїв. Тоді, на наше превелике здивування, отець Кравчик і ще один священик взяли два довжелезні залізні прути, всунули їх у кільця обабіч одного віка, відсунули його і ми під скляною кришкою побачили на власні очі запрезервовані тлінні останки сл. п. кардинала Йосифа Сліпого, архиєрея святця, якого всі українці почитають, як ісповідника Віри. Будучи ще митрополитом під час другої Світової Війни, він був арештований російськими комуністами тому, що відмовлявся зрадити свою католицьку віру. За це засудили його на доживоття в концентраційних тaborах Сибіру. Після вісімнадцяти років, у 1963-му році, за старанням Святішого Отця Папи Івана ХХІІІ-го, його випустили на волю й вивезли до Риму. Пізніше, Папа Павло VI підніс його до сану кардинала і так, аж до своєї смерті, Йосиф Сліпий провадив свою всесвітню українську візантійсько-католицьку паству із Риму. Його великим бажанням було бути похованім біля його попередника, митрополита Андрея Шептицького в соборі св. Юра у Львові. Його бажання було здійснено щойно після розвалу СРСР і проголошення незалежності України. А сьогодні, ми стояли перед його забальзамованими тлінними останками. Почуттів словами не описати. Ми помолились.

Вийшовши з крипти, о. Кравчик повів нас до плащаниці в головному храмі. Помолившись там, нас запросили з отцями на обід. При обіді, ми розказували священикам дещо більше про наше апостольство, про чудесні оздоровлення, яких ми були свідками й показали отцям свої медалики. Після обіду, отець Кравчик попросив, щоби ми наступного дня приїхали до собору трошки раніше, бо він хотів нас запізнати ще з деякими своїми колегами священиками. Ми погодились. Із собору забрав нас до свого дому в Новояворівську наш львівський "охоронець", Богдан П. Там запізналися ми з його симпатичною дружиною й з іншими членами його сім'ї. Дочка його, яка приїхала здалека відвідати батьків, страждала на болі в спині. Ми з нею помолилися і вона "спочивала в Святому Дусі". Кілька днів пізніше, в розмові по телефону з батьками, вона заявила, що всі болі спини зникли.

Фото: церква й люди присутні в Новояворівську.

Того вечора ми говорили в одній із церков Новояворівська. Велика товпа народу чекала там на нас. Як церква, так і вся площа навколо неї були виповнені людьми. Коли ми приїхали, отець парох уже проводив молитву на вервиці. Опісля, відправлялася Свята Літургія. Тоді отець нас представив і ми розповіли, як звичайно, про Гарабандал, про послання Пречистої Діви й наше апостольство. Після нашого слова, отець парох поставив мене (Михайла) біля передніх дверей. Тим часом Олена зі своїм медаликом стала коло бічного виходу. Таким чином, люди могли, виходячи з церкви, поцілувати медалик і спокійно йти до дому. Відмовляти довших молитов за когонебудь не було часу, але Господь Бог потребує лише віри від своїх найменших, щоби їх обсипати Своєю любов'ю. Так було і тут. Але щойно пізніше, телефоном чи через пошту, ми отримували повідомлення про оздоровлення. У одного чоловіка був раковий наріст у мозку. Зоперувати його було неможливо. Через нього, цей чоловік мав сильні болі в ногах. Ходив при помочі двох палиць. Підійшов до одного з нас, поцілував медалик і вийшов з церкви. На порозі, раптом, бухнула йому кров з уст, з очей, з носа, з вух. Перелякані рідні чимшивидзе повезли його в лікарню. Там його докладно обстежили. Але хворий тимчасом уже не відчував болю й відчув, що може вже ходити без помочі. Лікарі, після дальших обстежень, рентгенів і бадань, мусіли признати, що раковий наріст з його мозку цілком зник!

Сьогодні річниця нашого шлюбу. Ми провели приємний вчорашній вечір у домі Богдана П. Будемо завжди мило згадувати його і його милу дружину Лесю. Як раніше п-во Шиптурі, так і п. Богдан і Леся щедро й безінтересово відкрили нам свій дім і рамена, дослівно затримавши свої власні щоденні обов'язки, щоби нам послужити своєю гостинністю й відданістю.

Після сніданку, Богдан повіз нас на туру міста Новояворівська і його околиць. Тоді поїхали ми назад до Львова. *Фото: П'ять священиків відправляє молебен перед нашим виступом в соборі св. Юра.*

Приїхали ми дещо раніше, так, як просив о. Кравчик. Він нас зустрів біля воріт Собору св. Юра і попровадив до недалекого ресторану на обід. По дорозі розказав нам, що того дня вранці телефонував до нього о. Петро, один із священиків присутніх на вчоращому інтерв'ю, і який був також з нами вчора на обіді. Отець Петро повідомив телефоном отця Кравчика, що, два тижні раніше, попав в аварію: упав з високого місця і пошкодив собі спину. Вчоращне інтерв'ю він ледве відсидів, а пізніше в ресторані таки дуже боліла його脊. Він жалів, що взагалі прийняв запрошення.

Тоді, як розказував о. Петро, коли ми всі вже виходили з ресторану, я "припадково" торкнувся рукою (в якій ще був медалик з Гарабандалу) його спини, якраз в тому місці, де його найбільше боліло. Заки він доїхав до дому, біль щез і до сьогодні він без болю. Яке прекрасне підтвердження від самого Бога його улюбленим священикам! Дякуємо Тобі, Ісусе!

І знову ми сиділи за обідним столом разом з о. Кравчиком і ще декількома священиками. Отець Кравчик перепрошував нас, що не оголосував нашого виступу, бо до нашого приїзду не знав багато про нас. Тому просив, щоби ми не були дуже розчаровані, коли буде мало людей.

Ми мали починати о год. 3-ї після обіду і мали закінчити до 6-ої год. вечора, бо тоді починалася св. Літургія. Коли ми прибули до собору, вся церква була вщерть виповнена людьми. Було приблизно 2000 осіб. Шість священиків відправляли молебен до Пресв. Богородиці. Тоді о. Кравчик представив нас і ми, як звичайно, розказували про Гарабандал. І, як звичайно, нам треба було охорони кремезних мужчин, щоби скеровувати натовп, коли ми стали при вихідних дверях і подавали медалики до цілування. І, як звичайно, тільки постійне повторювання молитви "Богородице Діво ..." задержувало порядок і спокій. Біля кожного з нас також стояв священик, який не тільки молився з нами, але пильно все обсервував і обстежував. До початку св. Літургії о 6-ї годині, кожен мав нагоду підійти до медалика.

Коли ми вже виходили з церкви, на нас чекала приємна несподіванка. У дворі собору, чекала на нас група монахів і сестричок-монахинь із Колодіївки. Повідомлені отцем ігуменом Григорієм Планчаком, вони приїхали з Тернопільської області лише для того, щоби нас привітати з річницею шлюбу. Навіть привезли подарунки - вервички, ікони і т.п. Це нас так зворушило! Отець Кравчик і другі священики зі Львова були неабияк здивовані, що ми кожного з них знали особисто. Ми з ними коротко поспілкувалися в церковній залі й ще раз з ними помолилися. Це було дійсним благословленням!

Після такого чудесного дня, поїхали ми з Богданом до нього на заслужений відпочинок.

День тринадцятий - церква св. Михаїла

Фото: Олена й Михайло з деякими із священиків присутніх в церкві св. Михаїла.
В другому ряді посередині: о. Володимир, епархіальний суддя і парох церкви.

Сьогодні останній день нашого візиту в Україні. Нас запросили до церкви св. Михаїла на окраїнах Львова, на вул. Зеленій. Парох церкви, о. Володимир, епархіальний суддя, якого ми зустріли ще першого дня в Львові в часі інтерв'ю. До церкви люди сходилися, як раніше - в машинах, автобусами, пішком, в візочках, як хто міг. Службу Божу правила п'ять священиків, а інші священики, в кожному закутку церкви, слухали сповідей. Після Святої Літургії, Святі Тайни залишилися на престолі. Коли ми промовляли, а пізніше молилися з людьми, отці продовжували сповідати і, що п'ятнадцять хвилин, верталися до престолу, щоби запричастити тих, що щойно висповідалися. Так було до кінця вечора.

Фото: Олена й Михайло промовляють в церкві св. Михаїла.

Коли ми вже стояли при виходах, даючи цілувати наші медалики, ми були зворушені ревністю цих людей і їх довір'ям до Матінки Божої. Багато з присутніх були православні. Між ними було й багато православних священиків. Вони прийшли ... до Марії, з надією, вірою й любов'ю, такою любов'ю, якої ми ще на Заході не бачили. Ми, на Заході не погодились би вистоювати годинами денебудь, а тим менше в церкві, і то в такий тісноті. (В церквах в Україні ні лавок, ні огрівання немає.) Ми б ніколи не погодились

стояти годинами на дощі, в холоді, в такий тісноті що неможливо й дихнути. Але тут люди саме так робили... і йшли і йшли ... Дехто їздив за нами з міста до міста, від церкви до церкви. І Бог за це їх винагородив. Ми отримуємо листи й газетні статті зі свідченнями від осіб, які були і в цій церкві оздоровлені. Одна жінка з захопленням пише про свого мужа, який давно в церкві не був і, очевидно, вже довгі роки не сповідався. Він був присутній на кількох наших виступах і чув не один раз наші промови. Наші слова припали йому до серця. Одного дня він, під якимсь претекстом, не сказавши ні кому ні слова, викрався з хати, відшукав священика, висповідався і, перший раз за багато років, прийняв Святе Причастя.

Кожен священик і кожна монахиня, чи то католицькі чи православні, отримали від нас медалік з кусочком молитовника цілованого Матір'ю Божою в Гарабандалі. Господь Бог сам передбачив точне число медаліків, що нам буде потрібно роздати бо ані не забракло, ані не лишилося ні одного медаліка, коли ми верталися до дому. Наша подорож була завершена.

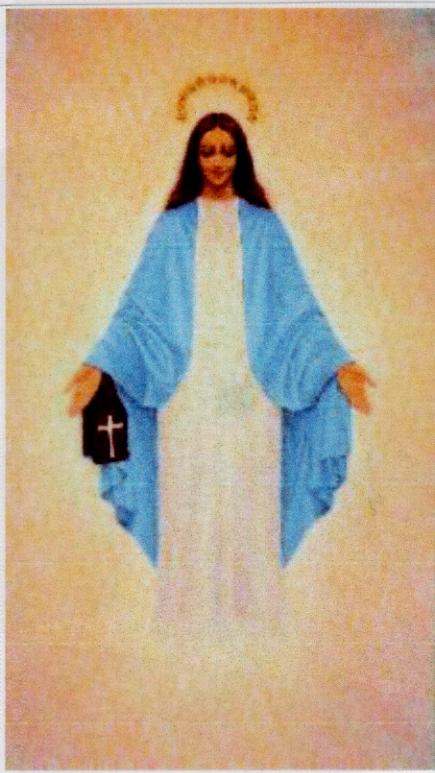
День чотирнадцятий - поворот до дому

В п'ятницю встали ми дуже рано, щоби заїхати на час на летовище. Наші господарі прощають нас зі слізами в очах. На летовищі, чекаючи на літак, ми нав'язали розмову з однією монахинею, яка, як показалося, також летіла до Франкфурту. (Нас не перестає дивувати, як прекрасно Господь Бог укладає т.зв. "припадки" в нашему житті.) Монахиня представила себе - це була сестра Марта Козак, головна провінційна Сестер Служебниць в Україні. Вона їхала до Канади відвідати своїх спів-сестер у Калгарі, але журилася пересадкою в Франкфурті, бо не говорила ні німецькою ні англійською мовою. Так от тому, дивувались ми, ... Господь Бог посадив її на літак разом з Рожелюками! І добре, тому, що в Франкфурті треба було переходити до іншого терміналу, а через ремонт на летовищі, треба було нераз проходити бічними коридорами. Хто не знав німецької чи англійської мови, не прочитав би написів і заблукав би. Господь таки піклувався Своєю сестричкою і рівночасно подбав, щоби познайомити її з появами Його Матері в Гарабандалі. Ми розказали сестрі про наші пережиття останніх двох тижнів і подарували їй останній медалік, що ще залишився в наших кишенях. У Франкфурті ми ще мали час на коротку перекуску, тоді, в каплиці аеропорту ми з сестрою Мартою помолилися на вервиці. Потім відпровадили сестру до її літака й пішли віднайти наше місце відлету.

Щойно в літаку, над океаном, ми вперше почали відчувати неймовірну втому з останніх двох тижнів. Але, яка радість була в наших серцях! Вона перевищала всяку втому!

Ми повернулись до дому щасливо. А два тижні пізніше ми вже поїхали в Нью Йорк на ще один доклад про Гарабандал.

Підсумки Подорожі

Ця подорож була неперевершена своїм обсягом. Ми до цього часу ще не бачили стільки людей за такий короткий час. За нецілих два тижні, ми бачили й молилися із около 40,000 осіб. Ще ніколи ми не бачили стільки чудесних оздоровлень, таких великих і спонтанних оздоровлень: "каліки ходять, німі говорять, сліпі бачать ..." Це доказ для всіх. Від того часу, наспіло до нас багато листів і газетних статтей, які описують різні оздоровлення з часу нашої подорожі, як також деякі оздоровлення які виявилися щойно за деякий час після нашої подорожі.

Це була не так наша подорож, як тріумф Матері Божої в Україні. Це Вона керувала всім. В Україні розгорівся вогонь, вогонь в серцях Божих людей. Насильний комуністичний режим впродовж пів століття намагався знівечити віру в житті й в серцях цього народу. Але комуністи забули взяти до уваги те, що ця бідна й ще незріла держава, ще багато століть тому назад, була присвячена Непорочному Серцю Марії і поставлена під її материнську опіку. Вона захищала й захищає цей народ і, коли Україна нарешті проголосила свою незалежність, це сталося без одного пострілу, без жодного кровопролиття, без втрати хоч одного життя. Це був мирний поворот до свободи, явище дуже рідкісне в історії людства. А це лише завдяки заступництву Пресвятої Богородиці. Це її держава. Запал любови

до Її Пренепорочного Серця і до Пресвятого Серця Христового є тут такий міцний, що він розгориться крізь всю Україну і на Схід, а звідтіля на цілий світ. Ми ще багато дечого могли б навчитися від цих бідних людей. Ми дякуємо Богу, що дав нам можливість побачити й навчитися від них про дійсне значення правдивої віри. Вони бачили нашу любов до Матінки Божої а ми, в свою чергу, бачучи їхню велику набожність, утвердилися ще більше в своїй вірі.

Нас запрошують ще раз приїхати в Україну. Коли це станеться - це в Божих руках. Нехай діється Його пресвята Воля. АМІНЬ.

д-р Михайло й Олена Рожелюки
Торонто, Канада.

Кінець